

Ølge rammet Vilja

blant vulkansk grottelandskap ga en uforglemmelig dykkeropplevelse.

Forlot Brasil uten å fatte pandemiens sjokkbølge

Så seilte vi ut fra Brasil den 9. mars. Foran oss hadde vi en to ukers seilas til Suriname på nordøstsiden av Sør-Amerika. Der hadde vi avtalt ankomst med en marina om at vi skulle få fortøye Vilja. Vi sender en epost til vår kontaktperson ved marinaen, Nettie, og melder om at nå seiler vi av sted med kurs for Suriname. Hun bekrefter, og ønsker oss god seilas og velkommen. Fra familie og venner hjemme i Norge hadde vi hørt om koronaviruset som hadde begynt å bre om seg i Asia og Europa. Men det var langt vekke. Vi fattet verken omfanget eller alvorret. Vi fokuserte som vanlig på været og bølgene med dens luner som vi kjente så godt. Vi ante ikke hvilken sjokkbølge som koronapandemien var i ferd med å sende ut i Verden og som snart ville treffe oss...

Urovekkende nyheter

Ute på havet finnes ingen wifi eller mobildata. Ved hjelp av en satellittelefon kan vi

med noe møyse snakke på mobil, tekste og ta imot enkle epostmeldinger. Det begrenser informasjonsflyten sterkt, men tross alt ikke helt.

Midtveis mellom Brasil og Suriname kommer den urovekkende beskjeden fra familie som følger oss hjemmefra; Verden begynner å gå i lockdown. Suriname har bestemt seg for å stenge flyplassene. Hva blir det neste?

Parkert midt i kappløpet med tiden

Det hjelper ikke på at vi akkurat da er fanget i det såkalte stillebeltet sør for ekvator. Området er kjent for å kunne by på vindstille i uker i strekk, og mang en seiler har gjennom tidene kjent det tære på nervene å ligge og duppe uten noen framdrift. Oss likeså, der vi med ett føler at vi er midt i et kappløp med tiden, men at vi har parkert i veikanten mens tiden farer forbi. Stillebeltet skal vise seg å ha en utstrekning på nær 1500 kilometer når vi er der ute. Vi trosser egne prinsipper og starter motoren. Da greier vi i alle fall å holde en viss framdrift. Men dieselbeholdningen er også en begrensning. Vi kan ikke

motorkjøre mer enn noen få dager. Og kanskje trenger vi dieselen til senere? Når kan vi neste gang fylle tanken?

“The borders are closed. You are not allowed to enter.”

Så bryter det løs. Den 18. mars kommer en epost fra Nettie i Suriname: “Myndighetene i Suriname har akkurat informert meg om at grensene er stengt og seilbåter har ikke tillatelse til å komme inn i Surinamesisk farvann. Jeg beklager. (...)”

Hva skulle vi nå gjøre? Vi ber venner om å sjekke de omkringliggende landenes status. I løpet av få dager har så godt som alle land i hele Sør-Amerika og Karibien stengt sine grenser. Og de som gjenstår, vil trolig gjøre det lenge før vi kan nå fram til dem. Hva gjør vi nå? Hvor skal vi seile? Hvor kan vi slippe inn? Vi venter med å svare Nettie på eposten. Vi vet rett og slett ikke hva vi skal svare.

Seile non-stop fra Sør-Amerika til Norge?

Mange alternativer vurderes, men ingen er vel egentlig mulige. Alle er jo stengt. Faktisk så måler vi opp distansen

til hjemmehavn i Norge. Den er nær 5000 nautiske mil, tilsvarende mer enn 9000 kilometer og nesten 1,5 måneders sammenhengende seiling. Heldigvis har vi nok mat til å greie oss, om vi blir litt kreative i kostholdet. Vann produserer vi selv. Dieseltankene er kanskje halvfulle. Men 1,5 måneder uplanlagt seilas over storhavet røver all sjanser til å vente på sikre værperioder. Det vil dessuten være en fryktelig lang distanse å seile døgnet rundt uten stopp for oss på Vilja, med et mannskap som jo tross alt bare teller to voksne og ei lita jente på 5 år...

Når medmenneskelighet vinner over frykt

Dagen etter kommer en ny epost. Den er fra Nettie igjen. Én setning, uten signatur: «Har dere drivstoff, mat og vann?»... Vi ser på hverandre. Vi aner medmenneskelighet mellom linjene.

Vi svarer som sant er at vi har så vi greier oss, enn så lenge. Men gitt den plutselige usikkerheten om hvor vår neste havn vil bli, så ville det vært til stor hjelp å fylle på reservene. Ingrid har dessuten en allergi

som blusser opp om bord, og det gjenstår kun tre ukers reserve av allergimedisinen. Er det nok? Vi får til svar fra Nettie at hun skal ta opp vår sak med myndighetene og la høre fra seg.

Illegalt ankret opp i Fransk Guyana

Vi er nå kun to dagers seilas unna Suriname, og behøver å bremse opp inntil vi vet mer. Utenfor Fransk Guyana ligger øyene Isle de Salut. Der kan vi strengt tatt ikke ankre opp uten først å ha sjekket inn i landet med toll- og immigrasjonsmyndigheter. Men å sjekke inn er ikke et alternativ nå, Fransk Guyanas grenser er også stengt. Vi tar sjansen; Ankeret kastes, og vi heiser gult flagg for å signalisere til omverden at vi ikke er klarert inn. En slag mellomløsning på å bekjenne våre synder mens vi gjør dem...

Følg med på fortsettelsen i andre del av denne artikkelen som kommer i neste utgave av Våganavisa! Vil du jukse og lese andre del, eller se flere bilder fra turen til Vilja, besøk vaganavisa.no.